

שלום לכל המאזינים

מסכן החוקר שיידרש לעקוב בסתר אחרי מסרונים ושיחות בנייד שלי. גלולת שינה תהיה יותר מסעירה

צינורות". בנקאים יכתבו: "הפיקדון שלי עומד, אשמח להיצמד לך למדר". ואם זה רומן בהייטק, אז: "מה את אומרת שנעשה אקזיט מהמשרד, אני אדלוור אותך למלון ואקמפרס אותך על המיטה עם הנאסד"ק שלי?"

אבל יש כאן דבר והיפוכו, ובעידן החדש רובנו לא רק שלא שומרים על צניעות ופרופיל נמוך, אלא גם עובדים בשיווק, הפצה וייחצון עצמי, כך שלא ברור מה בדיוק יש לאנשים להסתיר, אם גם ככה כל נפיהה שלהם מונצחת באינסטגרם. קצת מוזר להתלונן על אובדן הפרטיות אם חצי עולם יכול לראות אותך רוקד כמו דביל בטיקטוק וכל הרהור פילוסופי בנאלי שלך בסגנון "היום ט"ו בשבט, ואני מרגיש כמו עץ שרוצה להפוך לשירה", עובר מהמוח ישר לפייסבוק ומשם לאלפי אנשים שעכשו תוהים למה אתה לא יכול לשתוק כמו עץ. היום, הפער בין סלבריטז לבין אנשי ציבור הולך ומיטשטש. אם דודי אמסלם ויפעת שאשא ביטון יכולים לבשל קציצות בריאליטי בפריים טיים, יכול להיות שכשהם מבטיחים לפעול למען הציבור הם מתכוונים לציבור הפפראצי. ואם שופטת בדימוס מככת בהשקה ובפינס, אם פרופ' אית' מר גרוטו יכול להיות אפון במסיכה ופרופ' עידית מטות מפוזת ב"רוקדים עם כוכבים" כאילו מדובר ב"רופאים עם כוכבים", כנראה שהכל כבר אפשרי, ובקרב נראה את מנ' דלבלית מנסה להיות הנינג'ה הבא של ישראל, ואת נשיא המדינה מייצג אותנו באירוויזיון עם השיר "אבניבז'".

ברוח התקופה, גם אני תוהה אם לא הגיע

הזמן שאפסיק להיות מתנשא קפוץ ישבן ואשתתף באיזה ריאליטי עסיסי. הייתי שמח לדלג בין מתקני הנינג'ה, אם לא היו לי פחד גבהים ובטן שנראית קצת תפוחה בהשוואה לבטנו השרירית של שמלא, ובאופן כללי נראית מתאימה יותר לתוכנית כמו "בייק אוף". אני כן רואה את עצמי משתתף בגרסת נינג'ה ביתית, מדלג בסלון מעל ערימות כביסה לקיפול, מטפס על הר הכלים המלוכלכים בכיור ומזנק על כיסא לכיוון הבידעם כדי להוריד מזוודה. יכולתי בקלות להשתתף ב"הזמר במסיכה", אבל אני מפחד שיצמידו אותי לתחפושת של נקניקיה, שפן או קציצה, וייקח אחר כך שנים להיפטר מהאנשים שיצעקו לי ברחוב "הנה הפסטרמה".

יכולתי ללכת ל"האח הגדול", להיות זה שרב על התקציב השבועי ואחר כך נהיה פאנליסט בתוכנית בוקר שרב עם יועצת הנקה אנתרופוסופית שמתארכת שם. זו בהחלט הזדמנות לעזוב לחודש ימים את הבית והמשפחה עם האשראי אצלי ולראות איך הבנות מסתדרות. יש מצב שבמקרה כזה המי שפחה תתגייס לקמפיין הרחה, ותקרא לצופים לא להצביע לי כדי שאחזור כמה שיותר מהר הביתה ואפסיק לעשות להן בושות. גם "הישרדות" זו אופציה, אם כי חודש ימים שבו רואים אותי בבגד ים יכול לעשות שמות ברייטינג של התוכנית.

אבל אולי הכי מתאים לי זה להשתתף ב"הכוכב הבא לאירוויזיון", למרות שהסטטיסטיקה מוכיחה שהמנצחים בתחרות הם בדרך כלל או תימנים או מי שיצאו מהארון או שניהם, וכרגע, לפחות, אין לי כוונות להפוך לגיי או לתימני. מצד שני, בתקופה שבה מחפשים מקוריות, כדאי לזכור שעוד לא שלחנו לאירוויזיון נציג עם משקל עודף וכזה שגם מייצג בגאווה את קהיליית הקירחים, וממש לא מסתתר בארון כמו כל בעלי הפאות. ויש לי גם רעיון לשיר עם מילה בינלאומית קליטה שכל העולם מכיר: "קורונה – ההיא עם ה־א!"

yairn@israelhayom.co.il

לעיתים, בגלל שהמתכתבים כבר לא רואים כל כך טוב, מיישהו עשוי לאחל לרעהו יום הולדת שמח, ובמקום עוגה להצמיד בטעות לכרחה אימוג'י של גוש קקי. מדי פעם אפשר לתפוס אותי באימירת אמת כשכתבתי שאני עסוק, וביזמן ניתן לראות שהפעילות היחידה שמתוכננת לי השבוע היא שנ"צ ביום רביעי, או כשאני כותב או אומר למישהו שאני מאחל לו הצלחה ור"ש לאשתו החמודה, ואחרי שהטלפון נסגר שומעים אותי אומר "הלוואי שתמות".

מי שיפרוץ ליומן שלי יגלה, בניגוד לתדמית, טיפוס חסר יוזמה, משועמם, שיש לו מדי פעם שיעור פילאטיס, פרלמנט שבועי עם בני גילו וקצת סידורים. אבל אין שם לא מרתון, לא איש ברזל, לא חוג שחייה צורנית וגם לא חוג ספרות, לימודים גבוהים או תרומה לקהילה, חוץ מקהילת העצלנים. מכיוון שאין לי בשלב זה גם מאהבת, להטריח איזה

איור: טל לזר

פגסוס בשביל השעמום הזה, או לשים לי האזנה, נראה לי כמו בזבוז נוראי של משאבים והאקרים.

כל מי שצריך להסתיר את ענייניו מבן זוג או מבן זוגו, מה משטרה, ממס הכנסה או מהעיתונות – יודע שעליו להשתמש בקודים נסתרים ולא לומר את המילים המפורשות. כפי שלמדנו ממקרה אתי כרייף, אנשים בוחרים בדימויים מהתחום המקצועי שלהם, ולכן השופטת לשעבר כתבה שהיא מעוניינת "להרים את נטל הראיה" (מבחינת הצד השני והנשוי, היה מדובר כנראה יותר ב"נטל הרעה"), כשהכוונה כנראה עסיסית בהרבה. פושעים אף פעם לא יכתבו על כוונה או הוראה לרצוח, אלא יגידו שצריך "לפנק את השמן", "לעשות לזאב כיפה אדומה" או "להזמין את שמשון לל"ג בעומר" – כשהכוונה שמששון והמכונית שלו יהיו בתפקיד הקרשים ויסיימו את הערב בתור קרטושקעס. אני מניח שאם יש שיח רומנטי בין אנשים מענף האינסטלציה, זה יהיה משהו כמו "חלמתי בלילה על הסיפון שלך, אני מת לטפל לך בנזילה עם שייבה ומפתח

פרשת האזנות הסתר לטלפונים שלנו חילקה

את אורחי המדינה לשלוש קבוצות: אלו שכנראה שאבו להם את תכולת הטלפון, הזכירו אותם בחדשות והם לא נרדמים בגלל זה בלילה, אפילו אם לפני השינה הם מנסים לספור פגסוסים; אלו שנעלבו מזה שהם כנראה פחות חשובים ממה שהיה נדמה להם, כך שהמטרה לא טרחה לפרוץ לנייד שלהם; ואנשים כמוני, שלא היו להם ציפיות, כי הם יודעים שההתכתבויות הסלולריות שלהם סוערות ומעניינות כמו חייו של סגן אחראי מגלשה במימדיון או אחראי השקיית עציץ במחנה באר אורה. מי שמשום מה יחליט בכל זאת לפרוץ לטלפון שלי, יגלה שם התכתבויות עם הגברת הראשונה, בסגנון המכונה בדרדוק עברי "רשימות בזמן ציווי": תקנה יוגורט, ביצים, טונה ופול-קע אבל בלי עור; תכבה את התנור בעוד 30 דק', תאסוף את הקטנה מבית הספר (אני בטוח שהיא התכוונה לכתוב בסיום גם את המילה "בבקשה", אבל האוטוקורקט תיקן לה אותה ל"מהר"). ולפעמים מופיעה רק מילה אחת המתארת מכשיר חשמלי ללא פועל גלוי: "מייבש/מדיח/שואב", ואני כבר אמור להבין לבד מה לעשות איתם.

יש בשיח המסומס שלנו דיווחים אינפורמטיביים תחזוקתיים כמו: "אני גמורה", "יום הורים בחמש", "ההורים שלי יגיעו בשישי", ו"לא, אי אפשר לשלוח ליום הורים את ההורים שלי". יש גם תהיות פילוסופיות כמו: "איפה אתה?", "למה אתה תמיד מאחר?", "שילמת לו?", "איפה יש מזומן?" ו"אתה נורמלי?".

אם יש לי מה להסתיר, זה את מה שרבים כבר יודעים – אני למעשה עובד קבלן של רעייתי בתנאי שכר מסונג'רים שלא היו עוברים שום איגור מקצועי, כולל בתקופת העבודות. בכל מקרה, אני משתתף בצערו של מי שיקבל לידיו את המשימה לתמלל את הטקסטים שלנו בלי להירדם בתחילת המשמרת.

ההתכתבויות שלי עם בנות המשפחה הצעירות הן לא יותר מעניינות. "אבוש תיקח אותי?", "אבוש תחזיר אותי?", "אבוש כסף?" (מובן שמשמעותו של סימן השאלה היא בעצם סימן קריאה). ויש גם "אבוש מה מספר האשראי שלך?", "אבוש תכין לי שניצל", "אבוש תמחק את התמונה האינטימה הזו", "אתה מצלצל אלי מהכיס?" "אתה לא רואה שאני לא עונה?", "אני עסוקה!!!", "במה אני עסוקה? בלסנן אותך", ו"אבא הטור שלך מביד?".

מי שמחפש עניין קצת יותר גרפי, ימצא אותו אולי בהתכתבויות שלי עם רופאים, שם יש בעיקר שאלות היסטוריות בסגנון: "רוקטור, זה נראה לך ממאיר?", "זה מיד-בק?", "אני אמות?", "בטוח שמספיק פלסטור?", "יש לזה משחה או שצריך ניתוח?", או צילומים של אקזמות, פריחות שאינן מזכירות כלניות, איברים מוצנעים בקלואז-אפ וציפורניים חור דרניות בצירוף תיאורים פואטיים כמו "זה כואב", "זה שורף", ו"איך אני אלך לשירותים, אני בקושי יכול לשבת".

אם החוקרים יירטו אינטראקציות שלי עם חברים

מסוימים, הם יוכלו לשמוע הלצות, השמצות ורכילות של בני 60 ומעלה עם מילים של פעם כמו חביבי, סחתיין וחנט-ריש – כך שאם מדובר בשוטרים צעירים, נראה שהם יצטרכו מתורגמן שיתרגם להם מקשישית. הם יפגשו שם הומור של מילואים, סרטונים דביליים של גברים נשואים והרבה אימוג'ים קבועים וחסי שרר רוח כמו סמיילי בנאלי, סמיילי קורץ, אצבע מאשרת בלייק, ידיים צהובות שאומרות תודה או עוגת יום הולדת.